

הבא ראשו ורובו במים שאובין וטהור שנפלו כולי –

One, whose head and majority of his body, enters into drawn water or a pure person upon whom there fell, etc.

OVERVIEW

The **ברייתא** distinguishes between a **טהור** (who becomes **טמא** if **וכו'**) and **הבא** (נפלו עליו **וכו'**). Our **תוספות** explains this **ברייתא**.

הכי גריסין בפרק קמא דשבת (דף יג,ב) –

This is how the text reads in the first פרק of מסכת שבת, as we have it here that there is a distinction between **הבא** (where **טהור** is not mentioned) and **נפלו** (where **טהור** is mentioned) -

דעל טבול יום¹ דוקא גזרו בביאה וכל שכן בנפילה אבל טהור דוקא בנפילה² –

For only regarding a טבול יום did the חכמים decree that by (partial) immersion in **מים שאובים**, the **יום טבול** becomes **טמא**, **and he certainly** becomes **טמא** if three **לוגין** **fell** on him; however a person who is (completely) **טהור**, becomes **טמא** **only** if **מים שאובים** **fell** upon him, but not if he was **טהור**.

וטעמא אומר רבינו יצחק דהחמירו בנפילה משום שמעשה כך היה –

And the ר"י explains, the reason the חכמים were stricter regarding נפילה than הבא, is because this is what actually occurred -

כדאמר התם והיו (מעבירים על גביהן)³ שלשה לוגין מים שאובין: (ועי' תוספות שבת יג,ב ד"ה וטהור):

As the גמרא relates there (in מסכת שבת),⁴ and they would pour on them three מים שאובים⁵ of לוגין⁶.

SUMMARY

¹ A **טבול יום** is one who immersed himself in a **מקוה** for **טהרה** (from a **שרץ**, etc.) and is waiting for sunset to become completely **טהור**. A **טבול יום** cannot eat **תרומה** (and certainly may not enter the **מקדש** or eat **קדשים**) until **הערב שמש**.

² See **הבא** **ד"ה**, where **רש"י** states **טהור** **כשהוא**; indicating that he disagrees with **תוספות**.

³ The marginal note amends this to read **'נותנים עליהם'**, instead.

⁴ **דף יד,א**. The **גמרא** there relates (cited here in **טמא ד"ה**) that originally people were **טובל** in caves where the waters were foul smelling and after the **טבילה** they would pour on their bodies three **מים שאובין** to remove the foul odor. Eventually the masses assumed that it was the three **לוגין** that accomplished the **טהרה** and not the **מקוה**. Therefore the **חכמים** decreed that anyone (not only a **טבול יום**) who **שאובין מים** **לוגין** should be **טמא**. However by a **יום טבול** the **חכמים** were stricter and extended this **גזירה** (not only by **נפלו**, which was the cause of the **גזירה**, but) to also include **מים שאובים**.

⁵ Water which was drawn (**שאוב**) in a utensil cannot be used to make a **מקוה**.

⁶ Initially the **גזירה** should have been limited only to a **טבול יום** (for he is the one who was **טובל** from **טומאה** and we want to assure that it would be a proper **טבילה**, not with **שואבים**), however the **חכמים** extended the **גזירה** to everyone (even a **טהור**), as the **גמרא** states there **הא לא הא** (if there would be no decree by a **טהור**) then **לא קיימא הא** (the decree by a **טהור** would not be upheld). However, they limited this **גזירה** to **נפילה** only, because **שמעשה כך היה** but not to **הבא**.

The גזירה of נפילה applies to a טהור and a טבול יום (because כן היה); however the גזירה on הבא וכו' is only for a טבול יום.

THINKING IT OVER

הבא ראשו ורובו במים by a טהור to גזירה by חכמים Is the reason the חכמים did not extend the גזירה (to make the גזירה equal for all) because it is a גזירה לגזירה or because it is a גזירה שאין הצבור יכולין לעמוד בה?⁷

⁷ See נח"מ and תוה"ר.